

А гумор - на кожному кроці

Нерідко мене запитують: «У вас понад двадцять книг сатири та гумору, віршів для дітей, прози... Де, цікаво, взяти стільки тем і сюжетів, щоб і в книжках, і на сторінках періодичних видань нести це все до читача?».

І справді, це запитання виявилось трохи несподіваним для себе самого. Звісно, основу для творчості автор шукає та знаходить сам, особливо коли в гості навідується часто вередлива й не дуже покірна муза. І все ж, з приводу цього пригадується вірш мого земляка, поета-шестидесятника Семена Банацького, який невідомо де зник у часи тоталітарного режиму. Знаю, що написав він його, здобуваючи фах інженера-архітектора у Львові. На жаль, вірша детально не запам'ятав, але хочу переказати його зміст. Десь на тротуарі в багатолюдному місті хтось ненароком штовхнув сліпого чоловіка. Одразу ж той почав вибачатись. Сліпий відповів на це:

- Штовхайте, рідні, знати буду, Що я не сам, що поруч мене люди!

Ну що, скажіть, поет чи прозаїк був би вартий без людей, які його оточують, без їх спостережливості й уміння вихопити з повсякденного життя, ситуацій щось таке, що могло б стати джерельцем того чи іншого автора. Підходить, наприклад, колега й запитує: «А ця річ не могла б стати темою для мініатюри?». Вислухав і подякував. А тема та була ось якою. Сусідка «погиркалась» із власним чоловіком. А у фіналі, не подумавши, забила вирішальний гол у його «ворота», сказавши зопалу недуже етичне: «Щоб ти здох!». А ось що в мене з того вийшло:

Посварились баба з дідом,

Що жили удвох.

Стара слово лихе кида:

- Щоб ти завтра здох!

Тут сусідка: «Що ти, Людо,

Так клянеш його?

Тож Кузьми коли не буде

Гризтимеш кого?».

Той же день для моєї творчості був днем везіння. Підходить ще один любитель підглядіти щось оригінальне чи то підслухати.

- А це підійде? - запитує.

А те - підійшло, бодай складалось із кількох речень. А саме: «Зустрічаються двоє. Один і каже: «Може, вступимо до СОТ?».

Стрілись Йосип і Федот -

Щастям очі грають.

- Може, вступимо до СОТ?

Я десятку маю!

Той п'ятірку дістає,

Очі теж іскристі.

- Що там «сотка», гроші є,

Вріжемо й по двісті.

Через свій гумор і сатиру потрапляв і в не дуже приємні ситуації. Написав вірша якомось про лазню, яка довгий час не працювала. Опублікували. Аж ось викликав мене один із сільських керівників, жбурнув п'ять радянських рублів.

- Бери, це гонорар за твою писанину!

Незадоволених було чимало. Я, наприклад, і гадки не мав, що чимало впізнавали себе в моїх творах, хоч ті твори й не були адресовані конкретній особі. А це, у певній мірі, повірте, інколи приносило задоволення. Наприклад, ще в семидесятих роках написав баєчку «Лисичка-фельдшерка», де йшлося про те, як з райцентру

швидше до хворого Зайця приїхала невідкладна допомога, ніж сусідка Лисиця. Тодішня сільська фельдшерка не розмовляла зі мною десь півроку, хоч і не її описував в образі Лисички.

Леонід КУЛИШ